

CARTES DELS LECTORS

Podeu enviar les vostres cartes a cartes@lavanguardia.cat. La Vanguardia agraeix les aportacions dels lectors i tria per publicar aquells textos que no superin els mil caràcters. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i hi ha de constar el DNI o el passaport, l'adreça i el telèfon. No es publicaran escrits firmats amb pseudònim o inicials. La Vanguardia es reserva el dret de resumir-ne o extractar-ne el contingut i de publicar els que consideri oportuns. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades sobre originals no publicats.

Salt al buit

Gaudint de les transmissions televisives dels Jocs a París, em vaig quedar enlluernat en veure Duplantis saltar 6,25 metres. Va guanyar l'or olímpic i va establir un nou rècord del món. Veient les imatges de l'aparició de Puigdemont sota l'Arc de Triomf a Barcelona, vaig quedar atònit per la seva desaparició. No va ser il·lusionisme. Més aviat va fer un salt de perxa davant el seu públic, que es va quedar sense veure on queia. Per molt entrenament i planificació prèvia, el seu salt no rebrà cap medalla. Ara per ara sembla que va ser un salt al buit.

Àngel Andrés Villuendas
Subscriber Barcelona

Desaparecer de verdad

Después de un número de magia con desaparición incluida y su inquebrantable voluntad de no ser olvidado, Puigdemont, esté donde esté, debería cumplir su promesa de apartarse de la política si no era elegido presidente por el Parlamento. Sería un gesto de coherencia y un alivio para todos.

Quintí Planas i Ripoll
Matadepera

Espíritu olímpico

Soy un amante de todos los deportes, todos, por supuesto algunos más que otros, y entiendo que los Juegos Olímpicos son también las historias de los atletas, sus vidas, anécdotas y ese espíritu olímpico que va mucho más allá de las medallitas que nos pervierten y nacionalizan. En definitiva, lo que durante es-

El barret volador de la Nova Bocana del port de Barcelona

Toni Bueso mostra el moment en què un barret vola pel passeig de la Nova Bocana del port de Barcelona, amb una espectacular posta de sol de fons sobre la muntanya de Montjuïc, més enllà del pont Porta d'Europa. Podeu compartir les vostres fotografies al correu participacion@lavanguardia.es

tas semanas nos han estado contando de una forma maravillosa Joaño Pallàs, Sergio Heredia y Juan Bautista Martínez. No va de medallas, va de esas historias de esfuerzo, de perseverancia, de compañerismo. De personas, historias increíbles, adversidades, circunstancias que desconocemos y nos permiten conocer un poco más este precioso y a la vez durísimo mundo que es el deporte. En las imágenes vemos la gran paradoja de lo que se vende y no lo que realmente es. Claro que se alegran de ganar y es una gran recompensa ganar medallas, pero estas con los años pasan al olvido. Podría dar una lista larguísima de deportistas míticos que ya nadie recuerda. Esta es la parte triste, pero así es la condición humana. La solidaridad y el compañerismo entre atletas de distintas etnias, de países enfrentados, deberían ser un ejemplo. Comparten grandes decepciones y enormes alegrías

que los citados periodistas nos cuentan con gran sensibilidad y el enorme conocimiento que atesoran en este mundo. Nos acercan también a esa parte humana del espíritu olímpico que es un patrimonio de la humanidad que no deberíamos perder nunca. Al contrario, deberíamos potenciarlo. Gracias de corazón, pues aunque no se consiguen las hipócritas treguas de paz entre países durante los Juegos Olímpicos, sí que los deportistas nos dan ejemplos de ese *fair play* que me da la sensación que con el paso de los años vamos olvidando. Ahora nos toca al resto de los humanos aprender un poquito.

Gabriel Masfurroll Lacambra
Subscriber Barcelona

Cal posar-hi remei

Alguna cosa ha de canviar! No pot ser que anant pels carrers de Barcelona et trobis per tot

arreu i a tota hora tot de persones, joves i grans, maldormint al carrer. Cada cop són més i també són més els que demanen pel carrer, els que van mig col·locats i mig despulats. Algú potser pensarà que són pocs, però hi són i, ja s'ha dit, cada vegada més. Moltes vegades ja tenen el seu lloc fix, des d'on els acostumen a dirigir autèntiques màfies que els van situant o canviant de cantonades, segons si hi fan caixa o no.

És lamentable! Per ells o elles que han caigut en la indigència i ho pateixen, molts amb problemes de malaltia mental, alcoholisme o drogues, persones sense sostre, i també per la ciutat, que no troba solucions a una situació persistent. Alguna cosa s'ha de fer, està en les mans dels nostres responsables polítics, dels serveis socials, de la seguretat ciutadana i també que facin la feina, sobretot els de dalt, els que ocupen els càrrecs i cobren cada mes. I si les lleis o l'ordena-

ment jurídic constitueixen algun obstacle, són ells o elles qui, des dels seus despatxos, poden treballar per modificar-los. Que facin la feina, que es dediquin a legislar, a fer i aprovar lleis i es deixin de fer volar coloms, d'elecció en elecció.

Màrius Pla Carrera
Barcelona

Geologia a l'escola

La geologia és fonamental per entendre l'origen i els trets físics de la Terra. En els vells plans d'estudis, la geologia era optativa dins les ciències naturals al tercer curs de BUP i com a assignatura sola a COU, i en l'actual batxillerat s'ha recuperat com a assignatura troncal a la modalitat de Ciències de segons curs. Però cada comunitat estableix l'obligatorietat o no de les matèries de lliure configuració, reduint l'oferta i la impartició dels estudis de geologia als centres i tendint així a la seva desaparició, ja que molts centres decideixen no oferir-la. Per això cal ressituar la geologia a l'àrea de Ciències Naturals i garantir-ne la impartició completa, perquè la geologia mostra el seu paper troncal en aspectes d'especial significat social, econòmic i ambiental, com són: l'explotació dels recursos naturals, l'aigua, el canvi climàtic, els riscos naturals, el valor cultural del patrimoni... I és que, si sense pressió no hi ha diamants, tampoc no hi ha pedra al nostre camí que no puguem aprofitar per al nostre propi creixement.

Toni Yus Piazuelo
Tàrraga

Embalatge trampa

Cada vegada que vaig a comprar penso que els departaments de comunicació de les empreses són aliens a la realitat del medi ambient. Els embalatges, els embolcalls, els sobres, les caixes i els paperets són cada vegada més presents. Embotits, salmó fumats, formatges... qualsevol paquet, dugui el que dugui, està sobredimensionat i ofereix una imatge externa molt ben estudiada per amagar el poc producte que inclou. Obviament tot està

L'esport, perquè no importa, perquè no hi ha res real en joc excepte sentiments, és un contenidor perfecte per a les estructures narratives de ficció, una qualitat que es perd com més profunda sigui la professionalització de cada especialitat, com més atenció ininterrompuda susciti, com més pendents n'estiguem. Els Jocs Olímpics, en la inacabable suma d'especialitats a les quals ningú no fa atenció fins que acaparen, cada quatre anys, totes les mirades, estan plens de grans històries construïdes amb un material incopiable precisament perquè no aconseguirien mai una portada en el temps regular.

Per tant, en la precarietat hi ha un avantatge per a la narrativa i un desavantatge per als seus actants, que -com hem escoltat en les seves entrevistes, després de les proves- passen de tots els colors per poder arri-

EL PATI DIGITAL

Pedro Vallín

Els poetes de Sifan Hassan

bar a competir als Jocs, tirant d'amics i favors, de metges de poble i regidors entusiastes, allà on no arriben les atencions de la inversió pública. Perquè els ors són un correlat de la inversió. Així Espanya va donar el pas de franquejar la frontera de les vint medalles el 1992, amb una inversió pública sostinguda des de més d'un lustre abans d'aquella cita de Barcelona. Ja fa trenta anys vam aprendre la lliçó mundana de l'esport: el palmarès és una funció de la inversió, una llei de ferro que podríem aplicar als premis Nobel per respondre a l'estadística dels escassos guardons espanyols a Estocolm, tan lluny de la resta de grans nacions de l'Europa Occidental.

Hi ha poc espai per a l'atzar i la voluntat en l'alta competició i una proporcionalitat directa innegable entre inversió pública i glòria esportiva. El pas del cicle olímpic, un esdeveniment cada quatre anys, fa més evi-

dent aquesta germandat d'erari i lloers, que estreny el camp dels poetes quan fan punta als llapis per cantar gestes.

Però arriba la marató, on els humans troten durant 42 quilòmetres i l'organització, entre postal i postal, els posa un petit Tourmalet en el quilòmetre 28, i apareixen la determinació i la intel·ligència de la neerlandesa Sifan Hassan per regalar un desenllaç memorable a l'atletisme olímpic. Hassan va ser tendència ahir, després d'haver aconseguit medalla en els 5.000 i els 10.000 metres, obtenint or i rècord olímpic en la marató femenina. I no hi ha prosa que arrabassi la lírica a la història d'aquesta desconeguda -pel gran públic- que va sumar la seva sisena medalla olímpica davant la imponent façana dels Invàlids. I és per Hassan -i tantes Hassan- que els Jocs continuen sent aquell espai sense prosa on és necessari el poeta i no el periodista.●